

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6CoCsp/18/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3822201926
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Stanislava Kollárová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:3822201926.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Stanislavy Kollárovej a členiek senátu JUDr. Ivety Záleskej a JUDr. Ivce Čelkovej v spore žalobcu: A. B. C., nar. X.X.XXXX, bytom D. XXX, E., právne zastúpeného: Advokátska kancelária JUDr. Matej Valjent, so sídlom Jesenského 232, 958 01 Partizánske, IČO: 42 025 753, proti žalovanému: Advokátska kancelária JUDr. Pavel Babiak so sídlom Gustáva Švéniho 6, 971 01 Prievidza, IČO: 42 147 298, o zaplatenie 680,32 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 16. januára 2023, č.k. 19Csp/28/2022-80, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovanému sa nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. priznal žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. Na vec aplikoval ust. § 1 ods. 4, § 12 ods. 3, § 13 ods. 2, § 14 ods. 1, 3, 4, § 18 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, v znení neskorších predpisov a § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 680,32 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 680,32 eur odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanému a náhrady trov konania. Žalovaný obhajoval žalobcu v trestnej veci vedenej na Národnej kriminálnej agentúre, odbor Bratislava, oddelenie vyšetrovania pod F./G., na základe plnej moci zo dňa 13.5.2020. Plnomocenstvo zaniklo dňa 30.11.2020. Po ukončení obhajoby žalovaný predložil žalobcovi prvé vyúčtovanie s doplatkom vo výške 1.561,51 eur. V druhom vyúčtovaní požadoval žalovaný doplatenie sumy vo výške 1.113,40 eur. Celkové trovy obhajoby sú vo výške 3.613,40 eur. Záloha bola poskytnutá v sume 2.500 eur. Rozdiel medzi vyúčtovaniami predstavuje tarifná hodnota jedného úkonu, keď žalovaný nesprávne požadoval za jeden úkon právnej služby sumu 147,33 eur, po úprave sumu 110,50 eur. Odmena žalovaného bola vyúčtovaná nesprávne, keď podľa právnej kvalifikácie skutku má byť odmena vo výške 1/8 výpočtového základu, t.j. 110,50 eur podľa § 12 ods. 3 písm. b) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“). Platí to však len v prípade obhajoby jednej osoby v jednej trestnej veci, nie v prípade obhajoby dvoch obvinených, ktorá sa týka jednej trestnej veci. V trestnej veci obhajoval žalovaný nielen žalobcu, ale aj iného obvineného (H. I. na základe plnej moci zo dňa 14.5.2020), a preto mala byť odmena v zmysle § 13 ods. 2 vyhlášky znížená u každého obvineného o 50 %. Takto upravená odmena má potom predstavovať sumu 55,25 eur. Rovnako sa musia deliť aj ostatné náklady

- nárok na stratu času, cestovné náklady a pod. (okrem režijného paušálu). Žalovaný vo vyúčtovaní uvádzal nesprávnu výšku tarifnej odmeny za tieto úkony:

- a) úkon zo dňa 14.7.2020 žiadosť o prepustenie z väzby (nesprávne zaradenie pod § 14 ods. 1 písm. b) vyhlášky, pričom správne malo byť zaradenie pod § 14 ods. 3 písm. b) vyhlášky),
- b) úkon zo dňa 29.7.2020 písomné podanie - sťažnosť (nesprávne zaradenie pod § 14 ods. 1 písm. b) vyhlášky, pričom správne malo byť zaradenie pod § 14 ods. 3 písm. b) vyhlášky),
- c) úkon zo dňa 4.8.2020 účasť na výsluchu na OS Trenčín (nesprávne zaradenie pod § 14 ods. 1 písm. c) vyhlášky, pričom správne malo byť zaradenie pod § 14 ods. 3 písm. d) vyhlášky),
- d) úkon zo dňa 19.8.2020 vyjadrenie k sťažnosti prokurátora (nesprávne zaradenie pod § 14 ods. 1 písm. b) vyhlášky, pričom správne malo byť zaradenie pod § 14 ods. 3 písm. c) vyhlášky)
- e) úkon zo dňa 17.9.2020 účasť na verejnom zasadnutí na OS Trenčín (správne zaradenie pod § 14 ods. 3 písm. d) vyhlášky, avšak nesprávne uvedená výška odmeny 55,25 eur, pričom správne malo byť 23,63 eur),
- f) úkon zo dňa 7.10.2020 písomné podanie k sťažnosti prokurátora (nesprávne zaradenie pod § 14 ods. 1 písm. b) vyhlášky, pričom správne malo byť zaradenie pod § 14 ods. 3 písm. b) vyhlášky).

Žalovaný si voči žalobcovi uplatnil trovy obhajoby v celkovej sume 3.613,40 eur, pričom správna suma predstavuje podľa výpočtu žalobcu sumu 1.819,68 eur. Žalobca zaplatil žalovanému sumu 2.500 eur. Žalovaný je tak povinný vrátiť žalobcovi sumu 680,32 eur. Uznesením Národnej kriminálnej agentúry pod ČVS:F./G. zo dňa 13.5.2020 bolo začaté trestné stíhanie a súčasne bolo vznesené obvinenie viacerým osobám, žalobcovi za zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. i) Trestného zákona, obvinenému H. I. za zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti vo viacčinnom súbehu so zločinom falšovania a pozmeňovania identifikačných údajov motorového vozidla. Faktúrou vystavenou dňa 26.10.2020 fakturoval žalovaný odmenu za obhajobu žalobcu vo veci ČVS:F./G.. Faktúra je adresovaná J. K.. Celkové trovy obhajoby sú vyčíslené sumou 4.061,51 eur, uhradená záloha 2.500 eur, doplatok predstavuje 1.561,51 eur. Faktúrou vystavenou 26.10.2020 fakturoval žalovaný odmenu za obhajobu žalobcu vo veci ČVS:F./G.. Faktúra je adresovaná J. K.. Celkové trovy obhajoby sú vyčíslené sumou 3.613,40 eur, uhradená záloha 2.500 eur, doplatok predstavuje 1.113,40 eur. Faktúrou vystavenou dňa 4.12.2020 fakturoval žalovaný H. I. odmenu za obhajobu vo veci ČVS:F./G.. Žalovaný ako obhajca navštívil žalobcu dňa 21.5.2020 v ústave (v čase od 10:20 do 11:02 hod.) a H. I.. Dňa 16.9.2020 navštívil v ústave iba žalobcu (od 13:15 do 13:50 hod.), v dňoch 18.6.2020 (v čase od 12:46 do 13:26 hod.), 8.7.2020 (od 13:13 do 14:52 hod.) a 23.7.2020 (od 7:33 do 7:53 hod.) navštívil žalovaný v ústave iba žalobcu.

2. Súd prvej inštancie skonštatoval, že v danej veci nebolo sporné, že žalovaný zastupoval žalobcu ako klienta, ktorý mu udelil plnú moc dňa 13.5.2020, v trestnej veci vedenej na Národnej kriminálnej agentúre, odbor Bratislava, oddelenie vyšetrovania po F./G.. Plnomocenstvo bolo odvolané k 30.11.2020. Za poskytnutie právnych služieb si žalovaný vyúčtoval odmenu a náhrady v celkovej sume 3.613,40 eur. Nebolo sporným, že medzi žalobcom a žalovaným nebola dojednaná zmluvná odmena a pri výpočte odmeny bolo potrebné vychádzať z tarifnej odmeny. V konaní nebola spornou ani skutočnosť, že žalobca poskytol žalovanému (prostredníctvom jeho sestry) zálohu v sume 2.500 eur. Sporným bola správnosť vyúčtovania, keď žalobca tvrdil, že poskytnutá záloha za obhajobu v trestnej veci presiahla výšku odmeny

v trestnej veci, keď odmena mala byť vyúčtovaná správne v sume 1.819,68 eur. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi rozdiel medzi poskytnutou zálohou a správnym vyúčtovaním odmeny, t.j. 680,32 eur. Rozhodnutie vo veci záviselo od správnosti vyúčtovania za obhajobu žalobcu

v trestnej veci. Preskúmaním veci súd prvej inštancie zistil, že odmena za niektoré úkony právnej služby nie je vyúčtovaná v súlade s vyhláškou. Žalobca bol v trestnej veci obvinený

z trestného činu podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Trestného zákona, za ktorý trestný zákon ustanovuje trestnú sadzbu s hornou hranicou neprevyšujúcou 10 rokov. Preto odmena za prevzatie a prípravu zastúpenia zo dňa 13.5.2020 a za účasť na výsluchu na Okresnom súde Trenčín mala byť vyúčtovaná sumou 110,50 eur (§ 12 ods. 3 písm. b), § 14 ods. 1 písm. a), c) vyhlášky). Odpoveďou ÚVTOS a ÚVV Ilava bolo preukázané, že žalovaný ako obhajca navštívil dňa 21.5.2020 v ústave aj ďalšieho klienta a preto mala byť náhrada cestovného a náhrada za stratu času rozdelená medzi oboch. Žalobcovi mala byť správne účtovaná v sume 21,72 eur za cestovné a v sume 35,40 eur ako náhrada za stratu času. Úkon zo dňa 14.7.2020 - žiadosť

o prepustenie z väzby mal byť správne účtovaný v sume 1 zo základnej odmeny, teda v sume 55,25 eur, nakoľko ide o úkon podľa § 14 ods. 3 písm. c) vyhlášky. Rovnako úkon- sťažnosť zo dňa 29.7.2020, vyjadrenia k sťažnosti prokurátora zo dňa 19.8.2020 a zo dňa 7.10.2020 mali byť podľa §14 ods. 3 písm. c) vyhlášky účtované v sume 55,25 eur. Odmena za ostatné úkony, režijný paušál, ako aj cestovné a náhrada za stratu času boli vyúčtované v súlade s vyhláškou. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s názorom žalobcu, že v danej veci mala byť základná sadzba tarifnej odmeny znížená o 50 % z dôvodu, že žalovaný v trestnej veci vedenej pod

ČVS:F/G. obhajoval aj H. I.. Uznesením o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia bolo preukázané, že žalobca a H. I. boli stíhaní za iný trestný čin. Žalovaný sa ako obhajca musel v rámci obhajoby zaoberať rozdielnym skutkovým

a právnym posúdením veci a preto nie je možné konštatovať, že pri výkone obhajoby išlo

o spoločné úkony tak, ako je to uvedené v §13 ods. 2 cit. vyhlášky. V ust. § 13 ods. 2 vyhlášky nie je uvedené, či sa základná sadzba tarifnej odmeny znižuje na 50 % už pri prvom klientovi, ktorého obhajca zastupuje, alebo až u každého ďalšieho. Súd nezistil žiadny racionálny dôvod na to, prečo by bolo zníženie opodstatnené už pri prvom klientovi. Ak by obhajca zastupoval dvoch klientov, patrila by mu za každého odmena 50 %, t.j. spolu by mu patrila odmena, akoby zastupoval iba jedného. Navyiac, ak by bol druhý klient stíhaný za trestný čin s nižšou trestnou sadzbou, bolo by možné, že obhajca dostane za obhajobu dvoch klientov menej, ako by dostal za obhajobu jedného. Prvým klientom žalovaného vo vyššie uvedenej trestnej veci bol žalobca (plnomocenstvo udelené dňa 13.5.2020, nakoľko H. I. udelil plnú moc na zastupovanie až dňa 14.5.2020). Žalovanému by preto patrila tarifná odmena v sadzbe nezníženej podľa § 13 ods. 2 vyhlášky aj v prípade, ak by išlo o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch (prípadne viacerých) osôb. Žalobca namietal, že odmena žalovanému nepatrí z dôvodu, že ho ako advokát nepoučil o výške tarifnej odmeny. Žalovaný toto tvrdenie poprel a uviedol, že žalobcu na policajnej stanici poučil o výške tarifnej odmeny. Po prepočte vyúčtovania odmeny za poskytnuté úkony právnej služby súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Napriek tomu, že žalovaný si za niektoré úkony právnej služby vyúčtoval odmenu vyššiu, než na akú mal nárok (viď bod 30 odôvodnenia), výška jeho odmeny vrátane náhrad (cestovné, náhrada za stratu času) presahuje sumu 2.500 eur, teda poskytnutú zálohu. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 2 CSP, keď žalovaný mal plný úspech vo veci a preto by mu patrila náhrada trov konania. Keďže žalovanému žiadne trovy konania nevznikli, súd žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

3. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca, prostredníctvom právneho zástupcu, v zákonnej lehote odvolanie. Uviedol, že súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia skonštatoval, že v danej veci nebolo sporné, že žalovaný zastupoval žalobcu ako klienta, ktorý mu udelil plnú moc dňa 13.5.2020, v trestnej veci vedenej na Národnej kriminálnej agentúre, odbor Bratislava, oddelenie vyšetrovania po F./G.. Rovnako nebolo sporným, že medzi žalobcom a žalovaným nebola dojednaná zmluvná odmena a pri výpočte odmeny bolo potrebné vychádzať z tarifnej odmeny. V konaní nebola spornou ani skutočnosť, že žalobca poskytol žalovanému (prostredníctvom jeho sestry) zálohu

v sume 2.500 eur. Sporným bola správnosť vyúčtovania, keď žalobca tvrdil, že poskytnutá záloha za obhajobu v trestnej veci presiahla výšku odmeny v trestnej veci. Odmena mala byť vyúčtovaná správne v sume 1.819,68 eur, preto je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi rozdiel medzi poskytnutou zálohou a správnym vyúčtovaním odmeny, t.j. 680,32 eur. V danej veci vyplynulo, že už pri splnomocnení bolo dohodnuté, že zálohy na odmenu za obhajobu žalobcu bude v mene žalobcu uhrádzať sestra žalobcu. Rozhodnutie vo veci záviselo od správnosti vyúčtovania za obhajobu žalobcu v trestnej veci. Preto súd prvej inštancie preskúmal vyúčtovanie a zistil, že odmena za niektoré úkony právnej služby nie je vyúčtovaná v súlade s vyhláškou. Žalobca bol

v trestnej veci obvinený z trestného činu podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Trestného zákona, za ktorý trestný zákon ustanovuje trestnú sadzbu s hornou hranicou neprevyšujúcou 10 rokov. Preto odmena za prevzatie a prípravu zastúpenia zo dňa 13.5.2020 a za účasť na výsluchu na Okresnom súde Trenčín mala byť vyúčtovaná sumu 110,50 eur (§ 12 ods. 3 písm. b), § 14 ods. 1 písm. a), c) vyhlášky). Odpoveďou ÚVTOS a ÚVV Ilava bolo preukázané, že žalovaný ako obhajca navštívil dňa 21.5.2020 v ústave aj ďalšieho klienta, a preto mala byť náhrada cestovného a náhrada za stratu času rozdelená medzi oboch, a teda žalobcovi mala byť správne účtovaná v sume 21,72 eur za cestovné a v sume 35,40 eur ako náhrada za stratu času. Úkon zo dňa 14.7.2020 - žiadosť o prepustenie z väzby, mal byť správne účtovaný v sume 1 zo základnej odmeny, teda v sume 55,25 eur, nakoľko ide o úkon podľa § 14 ods. 3 písm. c) vyhlášky. Rovnako úkony zo dňa 29.7.2020 - sťažnosť, zo dňa 19.8.2020 - vyjadrenie k sťažnosti prokurátora, zo dňa 7.10.2020 - vyjadrenie k sťažnosti prokurátora mali byť podľa § 14

ods. 3 písm. c) vyhlášky účtované v sume 55,25 eur. Odmena za ostatné úkony, režijný paušál, ako aj cestovné a náhrada za stratu času boli vyúčtované v súlade s vyhláškou. Súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, že v danej veci mala byť základná sadzba tarifnej odmeny znížená o 50%

z dôvodu, že žalovaný v trestnej veci vedenej pod ČVS:F./G. obhajoval aj H. I.. Uznesením o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia bolo preukázané, že žalobca a H. I. boli stíhaní za iný trestný čin. Žalovaný sa ako obhajca musel

v rámci obhajoby zaoberať rozdielnym skutkovým a právnym posudzovaním veci, a preto nie je možné konštatovať, že pri výkone obhajoby išlo o spoločné úkony tak, ako je to uvedené v §13 ods. 2 vyhlášky. Odhliadnuc od uvedeného, § 13 ods. 2 vyhlášky neuvádza, či sa základná sadzba tarifnej odmeny znižuje o 50 % už u prvého klienta, ktorého obhajca zastupuje, alebo až

u každého ďalšieho. Súd nezistil žiadny racionálny dôvod na to, prečo by bolo zníženie opodstatnené už pri prvom klientovi. Ak by obhajca zastupoval dvoch klientov, patrila by mu za každého odmena 50 %, t.j. spolu by mu patrila odmena, akoby zastupoval iba jedného. Navyiac, ak by bol druhý klient stíhaný za trestný čin s nižšou trestnou sadzbou, bolo by možné, že obhajca dostane za obhajobu dvoch klientov menej, než by dostal za obhajobu jedného. Prvým klientom žalovaného vo vyššie uvedenej trestnej veci bol žalobca (plnomocenstvo udelené 13.5.2020, H. I. 14.5.2020). Preto by mu s poukazom na vyššie uvedené patrila tarifná odmena v sadzbe nezniženej podľa § 13 ods. 2 vyhlášky aj v prípade, ak by išlo o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch (prípadne viacerých) osôb. Žalobca namietal, že odmena žalovanému nepatrí z dôvodu, že ho ako advokát nepoučil o výške tarifnej odmeny. Žalovaný toto tvrdenie poprel a uviedol, že žalobcu na policajnej stanici, kam ho doviezla žalobcova sestra, poučil o tom, že si bude účtovať tarifnú odmenu a o jej výške, na čo mal žalobca reagovať tak, že mu dá ešte viac. Žalobca mu povedal aj to, kde má schované peniaze, z ktorých ho vyplatí. Žalobca na toto popretie jeho tvrdení nereagoval. Preto aj s prihliadnutím na okolnosti prevzatia obhajoby (stretnutie na policajnej stanici na žiadosť žalobcu v čase predpokladaného vzatia do väzby) má súd prvej inštancie za to, že odmenu za obhajobu nemožno žalovanému nepriznať pre nedodržanie povinnosti podľa § 18 ods. 4 zákona o advokácii. Po prepočte vyúčtovania odmeny za poskytnuté úkony právnej služby súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba je nedôvodná. Napriek tomu, že žalovaný si za niektoré úkony právnej služby vyúčtoval odmenu vyššiu, než na akú mal nárok (viď bod 30 odôvodnenia), výška jeho odmeny vrátane náhrad (cestovné, náhrada za stratu času) presahuje sumu 2.500 eur, teda poskytnutú zálohu. Preto súd žalobu v celom rozsahu zamietol. Odôvodnenie rozsudku súdom prvej inštancie uvedené v odsekoch 31-33 je nesprávne, nezrozumiteľné a nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Podstatou tohto sporu medzi žalobcom a žalovaným je nesprávnosť vyúčtovania právnych služieb počas obhajoby žalobcu v trestnej veci vedenej na Národnej kriminálnej agentúre, odbor Bratislava, oddelenie vyšetrovania pod F./G., a súlad a správnosť vyúčtovania právnych služieb podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v platnom znení (ďalej aj „Vyhláška o odmenách advokátov“) a zákona č. 586/2006 Z.z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v platnom znení (ďalej aj „Zákon

o advokácii“). Žalovaný pri vyúčtovaní odmeny za obhajobu žalobcu vo vyššie špecifikovanej trestnej veci ignoroval skutočnosť, že v rovnakej trestnej veci obhajoval dvoch obvinených (okrem žalobcu aj H. I.) a túto skutočnosť nezohľadnil pri vyúčtovaní svojej odmeny. Z ust. § 13 ods. 2 vyhlášky o odmenách advokátov vyplýva, že rozhodujúcim kritériom, kedy vzniká povinnosť advokáta znížiť základnú sadzbu tarifnej odmeny o 50 % je, že musí ísť

o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb. Je úplne bez právneho významu, či sú tieto osoby obvinené z rovnakých trestných činov alebo nie, rozhodujúce je, že musí ísť

o spoločné úkony pri ich zastupovaní. Žalovaný pri viacerých úkonoch právnych služieb nesprávne určil základnú tarifnú odmenu, a žalovaný nepreukázal vykonanie všetkých úkonov právnej služby tak, ako to uviedol vo svojom vyúčtovaní a rovnako nesprávne pri niektorých úkonoch uvádzal nesprávnu výšku tarifnej odmeny, keď nemá nárok na plnú hodnotu tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby, ale len vo výške 50 % tejto odmeny, ide o nasledovné úkony:

a) úkon zo dňa 14.7.2020 žiadosť o prepustenie z väzby (nesprávne zaradenie úkonu: § 14

ods. 1 písm. b) Vyhlášky, správne zaradenie úkonu: § 14 ods. 3 písm. c) Vyhlášky o odmenách advokátov),

b) úkon zo dňa 29.7.2020 písomné podanie – sťažnosť (nesprávne zaradenie úkonu: § 14

ods. 1 písm. b) Vyhlášky, správne zaradenie úkonu: § 14 ods. 3 písm. c) Vyhlášky o odmenách advokátov),

c) úkon zo dňa 4.8.2020 účasť na výsluchu na OS Trenčín (nesprávne zaradenie úkonu: § 14

ods. 1 písm. c) Vyhlášky, správne zaradenie úkonu: § 14 ods. 3 písm. d) Vyhlášky o odmenách advokátov),

d) úkon zo dňa 19.8.2020 vyjadrenie k sťažnosti prokurátora (nesprávne zaradenie úkonu: § 14 ods. 1 písm. b) Vyhlášky, správne zaradenie úkonu: § 14 ods. 3 písm. c) Vyhlášky o odmenách advokátov),

e) úkon zo dňa 17.9.202 účasť na verejnom zasadnutí na OS Trenčín (v súvislosti s týmto úkonom uvádzam, že Žalobca uviedol správne zaradenie úkonu podľa § 14 ods. 3 písm. d) Vyhlášky o odmenách advokátov, avšak neuviedol správne výšku odmeny za predmetný úkon, správne má byť 27,63 eur a nie 55,25 eur),

f) úkon zo dňa 7.10.2020 písomné podanie k sťažnosti prokurátora (nesprávne zaradenie úkonu:

§ 14 ods. 1 písm. b) Vyhlášky, správne zaradenie úkonu: § 14 ods. 3 písm. c) Vyhlášky

o odmenách advokátov), keď pri týchto úkonoch nepatrí suma vo výške 110,50 eur, ani suma vo výške 55,25 eur, ale len suma vo výške 27,63 eur, nakoľko za tieto úkony patrí advokátovi odmena vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny za každý z uvedených úkonov právnej služby, pretože za úkony právnej služby, ktoré nie sú uvedené v odsekoch 1 až 5, patrí odmena ako za úkony, ktoré sú im povahou a účelom najbližšie. Po kontrole správnosti

a zákonnosti celého vyúčtovania obhajoby žalobcu ako klienta a spotrebiteľa je nutné konštatovať, že žalovaný ako advokát si uplatnil voči žalobcovi trovy obhajoby v celkovej sume 3 613,40 eur, pričom správna suma a odmena advokáta a ako správny nárok žalovaného na celkové trovy obhajoby predstavuje suma vo výške 1 819,68 eur, skutočne žalobca zaplatil žalovanému sumu vo výške 2 500 eur, a preto je povinný žalobcovi sumu vo výške

680,32 eur vrátiť. V danom prípade si súd prvej inštancie osvojil výklad právnej normy, ktorý je v rozpore so základnými metódami výkladových pravidiel právnej normy, vec nesprávne právne posúdil a nedostatočne zistil skutkový stav veci. Poukázal na odôvodnenie rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo 83/2007, z ktorého vyplýva, že: „právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery

a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, ako mal správne použiť, alebo aplikoval síce správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil.“ Rozsudok súdu prvej inštancie je nejasný, nezrozumiteľný a zmätočný, čím došlo k porušeniu ust. § 220 ods. 2 CSP. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 09.12.1994, Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12. mája 2004 sp. zn. I. ÚS 226/2003) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada i so špecifickými námietkami účastníka. Porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia právom predvídaným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov, a teda sa mu odníma možnosť konať pred súdom. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03,

I. ÚS 301/06). Navrhol, aby odvolací súd podľa ustanovenia § 388 CSP napadnuté výroky I. a II. rozsudku súdu prvej inštancie zmenil tak, že výrokom I. uloží žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 680,32 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 680,32 eur odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanému, do zaplatenia a výrokom II. prizná žalobcovi právo na náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia proti žalovanému

v rozsahu 100 % , resp. podľa ustanovenia § 389 CSP rozsudok v napadnutej časti zrušil a podľa ustanovenia § 391 ods. 1 CSP vrátil vec súdu prvej inštancie na nové prejednanie a rozhodnutie.

4. Žalovaný v písomne podanom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že žalobcu obhajoval v jeho trestnej veci od začiatku až do času, kým žalobca nevypovedal žalovanému plnú moc. V trestnom konaní zastupoval aj I., ktorý bol stíhaný pre iný skutok. Žalobca neuhradil žalovanému žiadnu sumu, všetky úhrady uskutočňovala sestra žalobcu. Poukázal na zákon o advokácii ako i skutočnosť, že nie je možné vyjadriť sa podrobnejšie k tvrdeniam žalobcu. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

5. Ďalšie vyjadrenia strany sporu nepodali.

6. Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebný ako vecne správny, za použitia § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario), keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

7. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí dospel k záveru, že žalovaný zastupoval ako obhajca žalobcu v trestnej veci, na základe udelenej plnej moci zo dňa 13.5.2020. Žalobca bol v trestnej veci obvinený z trestného činu podľa § 326 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b/ Trestného zákona, za ktorý trestný zákon ustanovuje trestnú sadzbu s hornou hranicou neprevyšujúcou

10 rokov. Žalovaný si vyúčtoval odmenu v celkovej výške 4.061,51,- eur, keď pri výpočte vychádzal z tarifnej odmeny. Súd prvej inštancie posúdil jednotlivé úkony žalovaného a to prevzatie a prípravu zastúpenia, účasť na výsluchu, návštevu žalobcu v ÚVTOS, náhradu cestovného a náhradu za stratu času, podanie sťažnosti a vyjadrenie k sťažnosti prokurátora. Uzavrel, že v danej veci ustanovenie § 13 ods. 2 <https://app.beck-online.sk/bo/documentview.seam?documentId=pj5f6mrqgazv6njygyxhaylsmftxeylfgfuytq&refSorce=text> vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb neuvádza, či sa základná sadzba tarifnej odmeny znižuje na 50 % už u prvého klienta, ktorého obhajca zastupuje alebo u každého ďalšieho, keď nie je daný dôvod na zníženie odmeny už pri prvom klientovi. Prvým klientom žalovaného v trestnej veci bol žalobca a preto patrí žalovanému tarifná odmena v sadzbe nezniženej podľa § 13 ods. 2 vyhlášky aj v prípade, ak by išlo o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch osôb. Súd prvej inštancie zohľadnil aj skutočnosť, pre aký trestný čin bol žalobca stíhaný, s uvedením trestnej sadzby.

8. Odvolateľ (žalobca) namietal vecnú nesprávnosť rozhodnutia uplatňujúc výslovne dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1, písm. f/, h/, CSP (nesprávne skutkové a právne závery) a posúdiac obsah odvolania tiež uvedené v ust. § 365 ods. 1 b/ resp. d/ CSP (porušenie práva na spravodlivý proces, resp. existencia inej vady, spôsobilej mať za následok nesprávnosť rozhodnutia), naplnenie čoho vzhliadal v tvrdenom nedostatočnom, arbitrárnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

9. Odvolací súd skúmal, či vo svetle žalobcom v odvolaní tvrdených skutočností o nedostatočnom, či arbitrárnom odôvodnení rozhodnutia (ne)došlo k naplneniu odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP (porušenie práva na spravodlivý proces), resp. dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP (existencii inej vady spôsobilej mať za následok nesprávnosť rozhodnutia).

10. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle uvedeného odvolacieho dôvodu treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

11. Odôvodňovanie súdnych rozhodnutí je síce nesporne súčasťou práva na spravodlivý súdny proces v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a článku 46 ods. 1 Ústavy SR, avšak len v situácii, keď z odôvodnenia rozhodnutia nemožno zistiť dôvody, pre ktoré bolo (ne)vyhovené uplatnenému nároku, čím je pre účastníkov veľmi obtiažne pochopiť takéto rozhodnutie, nemožno vylúčiť, že rozhodnutie, z ktorého nie je možné aspoň v základných rysoch zistiť, akými úvahami sa súd pri formulovaní výroku spravoval, treba považovať za nepreskúmateľné.

12. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia (nedostatok dôvodov) bola už dávnejšou judikatúrou považovaná nie za procesnú vadu konania v zmysle § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, ale za tzv. inú vadu konania, (viď R

111/1998), čím sa zaoberalo tiež Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na zasadnutí konanom dňa 3. decembra 2015 a prijalo stanovisko, ktoré je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237

ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“, vychádzajúc z ktorého teda len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá dôvod na odvolanie spočívajúci

v porušení práva na spravodlivý proces (predtým v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom) uvedeným v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, inak ide o tzv. inú vadu konania (§ 365

ods. 1 písm. d/ CSP), v súvislosti s čím je potrebné vždy skúmať mieru (intenzitu) nepreskúmateľnosti, ktorou táto vada poškodí účastníka konania na jeho ústavných právach, teda v každej konkrétnej veci individuálne zodpovedať otázku, do akej miery možno nepreskúmateľnosť rozhodnutia posudzovať ako tzv. inú vadu a do akej miery ho možno posudzovať ako odňatie možnosti konať pred súdom, resp. porušenie práva na spravodlivý proces.

13. Preskúmaním obsahu spisu a odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, odvolací súd nevzhliadol dôvodnosť jednak pre uplatnenie druhej vety citovaného stanoviska R 2/2016, ktorá pripúšťa, že „celkom výnimočne sa v praxi môže vyskytnúť prípad, v ktorom písomné vyhotovenie rozhodnutia nebude obsahovať ani len zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu“, čím z hľadiska tvrdenej vady odôvodnenia rozsudku nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil účastníkom uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces za súčasného záveru, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia rovnako netrpí ani takými nedostatkami, ktoré by boli spôsobilé k záveru o existencii tzv. inej vady konania, následkom ktorej by rozhodnutie vo veci bolo nesprávnym (dôvod na odvolanie uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP).

14. Rozhodnutie súdu prvej inštancie tiež nemožno podľa odvolacieho súdu považovať za arbitrárne, ku ktorému záveru by bolo možné dospieť len v prípade, ak by sa súd v odôvodnení obmedzil len na všeobecné konštatovanie, že argumenty účastníka sú nesprávne bez vysvetlenia dôvodu takéhoto záveru, o ktorý prípad však v posudzovanej veci nešlo. Je potrebné si však uvedomiť, že len čím je dôkladnejšia a podrobnejšia je argumentácia účastníka konania (samozrejme ak má pre vec podstatný význam), tým dôkladnejšia musí byť aj argumentácia súdu, ktorou predložené argumenty spochybňuje alebo vyvracia.

15. Nedôvodne žalobca tvrdí, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal dostatočne so všetkou argumentáciou, pretože všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03 či sp. zn. III. ÚS 60/04), čo plne dopadá tiež na odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu. Túto požiadavku zvýrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva (napr. Georgidias v. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní, rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolnosti každého prípadu. Stačí teda, aby reagoval súd na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B) k naplneniu čoho v posudzovanej veci došlo.

16. V súhrne tak žiadna z odvolacích námietok produkovaných žalobcom, nebola spôsobilou k naplneniu odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP.

17. Ďalej vychádzajúc z obsahu odvolania žalobca namietal nesprávnosť skutkových a právnych záverov, na ktorých založil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie (odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP).

18. Pokiaľ ide o odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, podstata tohto odvolacieho dôvodu spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom toho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne, že neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplývajú z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

19. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní sa považuje taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ust. § 191 CSP. Podľa citovaného ustanovenia hodnotí súd dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývajú, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, poprípade poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti je logický rozpor, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje citovanému zákonnému ustanoveniu.

20. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov súdom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov účastníkov nevyplývajú, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

21. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

22. Vyššie uvedené odvolacie námietky odvolateľa, vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vychádzajúc z precízne zisteného skutočného stavu veci, keď vyvodil správne právne závery, vychádzajúc z ktorých posúdil predmetný návrh. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie tiež dostatočne odôvodnil, v súlade s požiadavkami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov, spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre jeho potvrdenie. Súčasne sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov a v podrobnostiach naň odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP), aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty posudzovanej veci spolu s právnymi závermi súdu prvej inštancie.

23. Ťažisko odvolacích námietok žalobcu spočíva v nesprávnom výklade ust. § 13 ods. 2 vyhlášky č. 55/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, ako i posúdenie spoločných úkonov žalovaného v trestnej veci, keď základná tarifná odmena advokáta sa znižuje o 50 %, nakoľko žalovaný ako obhajca zastupoval v trestnej veci okrem žalobcu aj ďalšieho obvineného.

24. Podľa § 13 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, v znení účinnom v rozhodnom čase, základná sadzba tarifnej odmeny sa zníži o 50% , ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb.

25. Citované zákonné ustanovenie sa vzťahuje na prípady spoločných úkonov pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb, keď k danej situácii dochádza v procesnom spoločenstve účastníkov, keď na strane žalobcu alebo žalovaného, alebo na oboch stranách sporu je viac osôb zastúpených jedným advokátom a to bez ohľadu na to, či ide o samostatné alebo nerozlučné spoločenstvo. Znenie platné v rozhodnom čase uvádza, že základná sadzba tarifnej odmeny sa zníži o 50 %, ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb, pričom nie je uvedené, či v prípade zastúpenia dvoch alebo viacerých osôb pri spoločných úkonoch sa základná sadzba tarifnej odmeny zníži o 50 % už u prvého zastúpeného a u všetkých nasledujúcich osôb alebo u prvého zastúpeného je základná sadzba tarifnej odmeny v plnej výške /neznížená/ a u všetkých nasledujúcich osôb je znížená. Pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov je potrebné vychádzať prvotne z ich doslovného znenia. Od toho je nevyhnutné sa odchyliť v prípade, keď to vyžaduje účel normy, systematická súvislosť alebo požiadavka súladného výkladu. V prípade takého znenia ustanovenia právneho predpisu, ktoré umožňuje viac verzii interpretácie alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia je nutné uprednostniť výklad e ratione legis pred doslovným výkladom /rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III.ÚS 341/07/. Pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb patrí advokátovi sadzba tarifnej odmeny za zastupovanie prvej z nich, pričom u všetkých ostatných osôb sa základná sadzba tarifnej odmeny zníži o 50 %. Uvedené výkladové rozpory boli odstránené novelou vyhlášky č. 391/2023 účinnou od 1.1.2024, keď podľa ust. § 13 ods. 2, základná sadzba tarifnej odmeny sa zníži o 50 %, ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb; zníženie sa uplatní pri zastupovaní druhej a ďalšej osoby.

26. Za samostatné úkony právnej služby je potrebné považovať najmä prevzatie a prípravu obhajoby vrátane prvej porady s klientom, ďalšie porady s klientom v prípade, ak bola vykonaná len s jedným obvineným, vypracovanie podaní /sťažnosti, odvolania/. Ostatné úkony je možné považovať za spoločné úkony, ktoré sa týkajú viacerých obvinených - výsluchy spoluobvinených, svedkov, svedkov - poškodených, pričom je potrebné pri priznaní odmeny vziať do úvahy skutočnosť, v prospech ktorého obvineného advokát úkon právnej pomoci, prípadne úkon právnej služby vykonával/ či sa výsluch týkal trestnej činnosti, zo spáchania ktorej bolo obvinenému vznesené obvinenie, prípadne, či sa výsluch obvineného týkal trestnej činnosti, z ktorej bol obvinený aj iný obvinený/. Za spoločné úkony je možné považovať oboznámenie sa s výsledkami vyšetrovania, účasť na hlavnom pojednávaní.

27. Odvolací súd uvádza, že závery súdu prvej inštancie, že nie je žiadny racionálny dôvod na zníženie tarifnej odmeny už pri prvom klientovi, sú správne. Súd prvej inštancie zákonné ust. § 13 ods. 2 cit. vyhlášky správne posúdil a výkladové rozpory odôvodnil jasnou úvahou, keď uprednostnil logický výklad pred doslovným znením. Nemožno v prospech odvolateľa zohľadniť jeho tvrdenie v tom, že podľa ust. § 13 ods. 2 cit. vyhlášky mal súd prvej inštancie znížiť základnú sadzbu tarifnej odmeny o 50 %, keďže žalovaný ako obhajca zastupoval dvoch obvinených. Základná sadzba tarifnej odmeny sa zníži o 50 % (len) vtedy, ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb. Žalobca nepreukázal, že by žalovaný vykonával úkony spoločne aj pre ďalšieho obvineného, nakoľko žalobca v podanom odvolaní neuviedol konkrétnu výhradu, ktorý úkon vykonával žalovaný v prospech žalobcu samostatne, resp. ktoré úkony boli spoločné. Zostalo nepochybné, že všetky úkony právnej služby tak, ako boli vyčíslené, uhradené a v napadnutom rozsudku podrobne odôvodnené, smerovali k poskytovaniu právnej ochrany žalobcovi v trestnom konaní, vrátane podávania opravných prostriedkov.

28. Odvolací súd poukazuje na to, že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam, pretože uskutočnenie vecného prieskumu správnosti napadnutého rozhodnutia z hľadiska uplatnených dôvodov je podmienené tým, že odvolateľ bude skutkovo konkretizovať, v čom vzhláda dôvodnosť naplnenia ním formálne uvedených odvolacích dôvodov. Odvolanie tak musí obsahovať vo vzťahu k uplatneným odvolacím dôvodom konkrétne výhrady odvolateľa voči napadnutému rozhodnutiu, opis konkrétnych pochybení súdu prvej inštancie, či polemiku s jeho skutkovými alebo právnymi závermi, inak znemožňuje vecný prieskum, správnosti jednotlivých záverov, na ktorých je rozhodnutie založené odvolacím súdom, k čomu došlo aj v prejednávanej veci, keď odvolateľ okrem námietky vo vzťahu k výkladu zákonného

ustanovenia § 13 ods. 2 cit. vyhlášky, neprecizoval žiadnu konkrétnu výhradu, spochybňujúcu správnosť napadnutého rozhodnutia.

29. Je potrebné zdôrazniť, že žalobca v podanom odvolaní citoval odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie a následne do odvolania prevzal a to doslovne, žalobu zo dňa 19.5.2022, keď poukázal na nesprávne vyúčtovanie žalovaným. Vo vzťahu k jednotlivým položkám, ktoré posúdil súd prvej inštancie, konkrétne výhrady, námietky či rozpory nevzniesol. Žalobca sa tak sám diskvalifikoval vecnému prieskumu napadnutého rozhodnutia, keď neuviedol, v akom smere boli závery súdu prvej inštancie nesprávne.

30. Odvolací súd uvádza, že v odvolacom konaní nezistil žiadne dôvody na iné posúdenie skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie, ktoré vychádzajú z obsahu súdneho spisu a dávajú dostatočný podklad vo výroku jeho rozsudku o veci samej. Rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny a táto vecná správnosť predstavuje správnu aplikáciu a interpretáciu právnych noriem na základe správne zisteného skutkového stavu. Za aplikácie § 387 ods. 2 CSP odvolací súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje. Práve z titulu aplikácie § 387 ods. 2 CSP nie je žiaduce, aby odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zopakoval tie skutkové a právne závery, ktoré sú obsiahnuté v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie a s ktorými sa stotožňuje za situácie žalovaným uplatnených odvolacích dôvodov.

31. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej ako vecne správny potvrdil, za použitia ust. § 387 ods. 1 CSP aj v časti náhrady trov konania. Odvolateľ neuviedol vo svojom odvolaní žiadne rozhodujúce skutočnosti, ktoré by už neboli predmetom posudzovania súdom prvej inštancie a ktoré by boli spôsobilé k odlišnému, v prospech odvolateľa spôsobilému rozhodnutiu.

32. Rozhodovanie o náhrade trov konania tvorí integrálnu súčasť súdneho konania.

33. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

34. Podľa § 255 ods. 2 CSP ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

35. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

36. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalovanému by patrili trovy odvolacieho konania. Žalovaný si trovy odvolacieho konania neuplatnil a tieto nevyplývajú ani z obsahu spisu, preto odvolací súd žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

37. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).